

LA POVERA

Op het eerste gezicht is Italië wondermooi. Maar al na even schrapen komt de lelijke, vaak diep tragische kant naar boven.

Matteo Renzi, op zijn 39ste de jongste Italiaanse premier ooit, heeft met een brede glimlach zijn nieuwe regering voorgesteld. Diep vanbinnen besterft hij het vast van de zenuwen; Renzi weet best dat hij een land in diepe crisis erf.

Italië klaartert moeizaam uit de langst aanslepende recessie sinds de Tweede Wereldoorlog, een crisis waarin alleen de georganiseerde misdaad haar profijt heeft geïslaan. De maffia's kennen wakerleeringen toe aan bedrijven die niet meer bij een bank kunnen aankloppen. De georganiseerde misdaad slaagt er zo in zich te verrijken en nog meer de legale markt te besmetten. Bij grote infrastructuurwerken loert ze om de hoek – altijd. Een maffiose onderneming is toch altijd de goedkoopste, omdat bouwvoorschriften en veiligheid op het werk radicaal overtoord worden gegooid.

Welk legaal alternatief biedt de staat de jongeren in de Mezzogiorno, het traditieoel meer achtergestelde en minder ontwikkelde zuiden? Renzi wil de jongeren 'hoop geven', maar eens hun diploma op zak vertrekken zij zo vlug mogelijk naar het noorden, of naar het buitenland. Net zoals de vorige generaties Italianen, die reiden naar alle buitenhoeken van de wereld. Toen verloor Italië zijn spiera, nu zijn hersens.

De achterblijvers staan in Zuid-Italië voor een gesloten fabriekspoort – de al zo schaarse industrie trekt weg door de crisis. Dat plaatst talloze gezinnen, die hun enige kostwinner verliezen, met de rug tegen de muur. Al wat overblijft, is een zwaar verontreinigde strek.

Hoef het dan te verbazen dat sommigen zich laten verleiden door misdaad en door drugs? Scampia, een gezellige buitenwijk van Napels, is uitgeroep tot de grootste openluchtmarkt in harddrugs in West-Europa. Waarom zou je een onderbetaald legaal baantje zoeken, als je als drugsdealer in één middag het tienvoud kan verdienen?

Italië is daarom vandaag als een smelkookpan die op overkoken staat. Spanningen zijn overal. Tussen de jonge generatie, die het gevoel heeft geen enkele kans te krijgen, en de oudere generatie. Tussen zuidelingen en noorderlingen, die werkzoekenden uit het zuiden als een bedreiging van hun welvaart ervaren. En ten slotte tussen Italianen en nieuw komers.

Economische of politieke vluchtelingen: de Italiaan maakt in deze crisis het onderscheid niet meer. Ook een Syriër wordt nu gezien als een concurrent op de slabakkende arbeidsmarkt. In Italië woedt een conflict tussen wie arm is en wie nog minder heeft. Matteo Renzi weet waaraan hij begint.

Ine Roox

Het kerkhof en de haven van Gioia Tauro, in het zuiden van Italië, een van de grootste Europese containerhavens.

Een groepje jongeren aan de kust van Catania.

Een spookviaduct in Ribera op Sicilië. De maffia heeft een vinger in veel bouwprojecten

Net gearriveerde immigranten uit Somalië genieten van de zon op het strand van Galtgia op Lampedusa. Enkele dagen eerder, op 3 oktober 2013, kwamen 300 bootvluchtelingen om het leven..

Een Senegalese man bidt aan een supermarkt in het Toscaanse Albinia. Tijdens de zomer verkoopt hij paraplu's op het strand. In de winter keert hij terug naar zijn land.

Verweerde
olietanks op
het strand
van Pizzo in
Calabrie.

Een uitgebrande zaal van het wetenschapsmuseum in het Bagnoli-district in Napels. De brand in het Citta della Scienza-complex was opzettelijk aangestoken door de Camorra, als signaal aan de nieuwe burgemeester, Luigi de Magistris.

Huwelijksgasten onderweg naar een fotoshoot met het koppel op het strand van Bagnoli (Napels). Begin 20ste eeuw was deze buurt een paradijs van de industrialisatie.

Twee passagiers kijken hoe de ferry de haven van het Siciliaanse Messina binnenvaart.

De Vele di Scampia is een groot wooproject, opgetrokken tussen 1962 en 1975 in de Napolitaanse Scampia-wijk. Het is een broekhaard van drugshandel en andere illegale activiteiten van de Camorra.